

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Verior, & magis communis opinio. c. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

Conclusio est affirmans. Eam verò, & rationem, qua vtitur S. Thomas, sequenti disputatio-
ne examinabimus.

DISPUTATIO VII.

De vnitae huius scientie.

Theologiam nostram non esse vnam scientiam sentit Duran. c. 1.

Verior, & magis communis opinio. c. 2. Confirmatio precedens opinionis ex Caietano, & S. Thoma. c. 3.

Vera explicatio & definitio posterioris sententiae, c. 4. Quomodo Theologia vrasur principijs naturalibus cum sit vna scientia, cap. 5.

CAPVT I.

Theologiam nostram non esse vnam scientiam sentit Dur.

Præiens controuersia non est, an Theologia sit vna simplex qualitas: hæc enim quæstio de quocunque habitu, & scientia esse potest: sed an in ratione scientiæ ita habeat vnam rationem specificam sciendi, vt etiam si non sit simplex qualitas, ordine tamen ad vnam specificam rationem obiecti, vna scientia dicenda sit. Nam quanuis multi censeant philosophiam, vel aliam naturalem scientiam non esse vnam simplicem qualitatem: nullus tamen negat, esse vnam scientiam secundum speciem in ratione, & modo sciendi. Deinde controuersia hæc locum habet, siue dicamus Theologiam esse vere scientiam, siue solum fidem, aut opinionem: vtroque enim modo assensus conclusionum generatur per discursum. Est igitur difficultas, vtrum sit vnus secundum speciem modus inferendi conclusiones: hoc enim est quætere, vtrum sit vna scientia.

Circa quæstionem sic intellectam prima sententia sit Durandi: qui in q. 4. Prologo docere videtur, Theologiam non tantum non esse vnum habitum, sed etiam non esse vnam scientiam: asserit enim, esse plures habitus de distinctis obiectis, & per distincta media. Numero autem 5. eiusdem quæstionis, vt explicet de qua Theologia loquitur, inquit, trifariam accipi, hoc est tres habitus posse dici Theologiam. Primus est fidei infusæ, qui circa principia versatur: secundus, & tertius circa conclusiones Theologicas: alter est ad defendendum, alter vero ad deducendum eas ex articulis fidei. Putat enim Dur. quæst. 1. Prol. nu. 7. Theologiam accipi pro fide infusæ: imo vero nu. 8. dicit magis communiter, sed non tam vere vsurpari pro habitu conclusionum: sic ergo Theologiam in vniuersum, dicit esse plures scientias, non vnam. Supponit enim ex quæst. illa 4. Prol. n. 4. cum quæritur, an Theologia sit vna scientia, non esse quæstionem, de scientia proprie dicta; sed, vt extenditur ad fidem, opinionem, & quecumque assensum. Sic autem intellecta opinio Durandi vera est, quatenus dicit Theologiam in vniuersum, includendæ fidem infusam, & habitum conclusionum, non esse vnam scientiam. At verò præsens controuersia solum est de Theologia quatenus ponitur peculiaris facultas circa conclusiones: & hoc modo Durandus planè fatebitur esse vnam scientiam inferendi conclusiones ex præmissis, nisi quod peculiarem alium quandam habitum esse asserit ad defendendæ mysteria, quæ fide infusa creduntur, quem etiam appellat peculiarem scientiam.

Sensu quæstionis.

Duran.

Theologia trifaria potest accipi.

CAPVT II.

Verior, & magis communis opinio.

Posterior sententia est omnium Scholasticorum, quos ego legi: ex quibus, licet aliqui dicant Theologiam non esse vnam simplicem qualitatem, omnes tamen affirmant esse vnam scientiam in modo inferendi conclusiones, siue dicatur scientia proprie, siue latiori significatione. In hac sententia sunt S. Thomas, Caietanus, & recentiores Thomistæ in hoc art. Albert. in Sum. tract. 1. quæst. 3. memb. 2. & in 1. d. 1. art. 3. Henricus in Sum. art. 6. q. 3. Ægidius 2. p. Prol. q. 2. Ricardus q. 3. Qui etiã supponere videntur, aut saltè nõ negant, esse vnam simplicem qualitatem. Cum his conueniunt Marfil. q. 2. Prol. art. 4. Okam q. 3. principali, quæstioncula annexa, quæ ordine est octaua, additis etiam solutionibus argumentorum, Gre. q. 3. præsertim a. 3. qui asserunt non esse vnam simplicem qualitatem, esse tamen vnam scientiam Gabriel vero q. 8. Prol. solum docet Theologiam esse plures habitus, si includamus fidem acquisitam/intelligit autem circa articulos fidei, qui assumuntur, vt principia in hac scientia, & habitus acquisitos tam circa propositiones, quam circa consequentias. Sed an sit vna scientia sicut Geometria, vel philosophia non definit. Cæterum non omnes citati Doctores hanc sententiam eodem modo confirmant.

Theologia in modo inferendi est vna scientia. S. Thom. Caiet. Thomistæ Albert. Henric. Ægid. Ricard. Marfil. Okam.

3. Greg. Gabriel.

CAPVT III.

Confirmatio precedens opinionis, ex Caiet. & S. Thoma.

Sanctus Thomas ea ratione probat, Theologiam esse vnam scientiam; quia omnia, quæ in sacra scriptura, & in sacra doctrina tractantur, subeunt eandem rationem formalem diuinæ reuelationis: vnitatis autem scientiæ, non ex vnitae obiecti materialis, sed formalis, desumitur. Quocirca si aliqua scientia plura obiecta materialia sub eadem ratione formali consideret, erit vna, & eadem. Sic etiam de vnitae potentiæ docet S. Thomas: adducit verò exemplum visus: qui quanuis versetur circa varias res, puta circa hominẽ, & equũ, ideo est vna facultas videndi; quia illæ omnes conueniunt in vnam rationem obiecti formalis visus, scilicet colorati. Ratio hæc si rectè explicetur optima est: eam tamen Caietanus, & recentiores Thomistæ, mea quidem sententia, alio modo, quàm S. Thomas, intellexerunt.

S. Thomas Ratio S. Thomæ. Vnitatis scientiæ ex obiecto formali iumentalis est.

4.

Caietanus igitur in hunc art. notat, duplicem esse rationem obiecti: alia est, inquit, ratio quæ, nimirum ipsa entitas rei, quæ est causa passionum eiusdem, & assumitur, vt medium in demonstratione; sicut entitas in metaphysica, quantitas in mathematica, &c. Alia vero est ratio sub qua, nimirum abstractio, seu immaterialitas obiecti: veluti abstractio à materia sensibili, & intelligibili in metaphysica, à materia sensibili tantum in mathematica, &c. Et hæc dicitur ratio formalis obiecti, non vt res, sed vt obiectum est. Priori constituitur obiectum in genere rei, posteriori vero in genere seibilibum: sicut obiectum visus, scilicet color, est sub duobus generibus, & in genere passibilis qualitatis, cuius species sunt odor, sapor, color, & sonus; & in genere seibilibus, cuius species sunt visibile, audibile, &c. Arque harum differentiarum non sunt reales in ipsis obiectis: sed denominationes

Caietanus Explicatio prædictæ rationis ex Caiet. & Thomistis. Ratio quæ est sub qua obiecti seibilia.